

Vi påstår, at det er de, og at der er et tilfredsstillende økonomisk råderum for at kunne både finansiere og udvikle kommunerne inden for rammerne, nemlig de nye, meget store kommuner.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Til dette er der to svar: Enten ved hr. Christian Wedell-Neergaard mere om økonomien, end jeg gør – og det tror jeg faktisk ikke – eller også må vi bare konstatere, at det er vi uenige om.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførrækken. Den næste er hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi synes fra Dansk Folkepartis side selvfølgelig, at det er godt, at vi får denne her debat. Vi synes, den er påkrævet. Det er den jo ikke blot, fordi der nu skal være valg og der er en kommunalreform. Det er jo i virkeligheden til stadighed påkrævet, at vi får en diskussion om, hvordan vores demokrati fungerer.

Der er mange gode ting, man kan sige om det, men der er også nogle hjørner, hvor vi bestemte kan forbedre vores demokrati, herunder specielt i forbindelse med nærdemokratiet.

Udfordringen i debatten er ikke blevet mindre af, at vi laver en kommunalreform, det siger jo sig selv. Vi har altid haft udfordringen, som jeg nævnte, men det er klart, at vi i forbindelse med kommunalreformen har fået en større udfordring, i kraft af at vi også får større enheder, som flere ordførere allerede har været inde på, og at der derfor vil være områder, specielt i de nye, større kommuner, hvor man vil føle sig trængt, og hvor man har behov for, at man måske lidt mere organiseret og lidt mere systematisk får diskuteret, hvordan vi sikrer, at borgerne i alle dele af også de større, nye kommuner bliver hørt.

Jeg skal også med hensyn til denne her debat sige, at det, at vi har fået så store kommuner nogle steder i landet, har været en overraskelse for Dansk Folkeparti. Det har jeg også sagt, når jeg tidligere har haft lejlighed til det her i Folketingssalen.

Vi havde jo en forhandling om størrelsen af de nye kommuner i forbindelse med kommunalreformen, hvor vi slog til lyd for, at også lidt

mindre kommuner skulle have lov til at leve. Vi ønskede, at minimumsgrænsen for en kommune ikke skulle være 30.000, som var tallet, der blev diskuteret i starten, men 20.000, og at man så via samarbejder kunne etablere de faglige miljøer, som selvfølgelig er nødvendige for at kunne løse de nye opgaver, kommunerne får.

Det har derfor været en overraskelse for os. Vi gjorde jo ikke det her, fordi vi troede, at kommunerne havde et stort ønske om at blive meget, meget store, og overraskende var det derfor, at det nedefra groede på den måde, at kommunerne faktisk mange steder er blevet meget store.

Vi ser nu kommuner med en størrelse langt over det niveau, som også Strukturkommissionen i sin tid sagde var det rigtige niveau at lande på rent fagligt set, men der har altså været et ønske rundtomkring lokalt om at etablere nogle større, stærkere enheder, og det må vi selvfølgelig respektere, når vi en gang har besluttet, at det er nedefra, i lokalområderne, man beslutter, hvordan man ønsker at strukturere sig i fremtiden.

Men det gør altså også, at udfordringen er så meget større, og derfor er det vigtigt, at vi tager denne her debat om, hvordan vi sikrer, at man lokalt vinder gehør for sine synspunkter.

Vi synes, der er en række punkter, man kan pege på som redskaber til at sikre nærdemokratiet. Det ene er det, som man også diskuterer i mange kommuner, med § 17, stk. 4-udvalg, altså at man i kommunalbestyrelsen systematisk sikrer, at der i lokalområderne er mulighed for at organisere sig, så der kan blive et talerør for de lokale synspunkter over for det siddende byråd.

Men det er jo vigtigt, at byrådet ikke blot siger: Så har vi de her udvalg siddende, strukturet på den ene eller på den anden måde, og så må de råbe rigtig godt op, hvis de skal høres. Det er vigtigt, at byrådet gør en egen indsats for at komme ud og høre på, hvad det rent faktisk er, man ytrer i de her områder.

Det kan man gøre ved, jeg havde nær sagt redskab nr. 2, nemlig ved at man, når man skal beslutte ting i de nye kommunalbestyrelser, de nye byråd, så flytter sig rent fysisk derud, hvor tingene foregår, i stedet for at holde uforpligtede borgermøder i et område, hvor man måske diskuterer skolestrukturen, tager en snak og siger, at man nu har lyttet, og at det søreme har været rigtig godt – og nu vil man så hjem i det lune byrådslokale inde i centralhovedstaden og finde ud af, hvad man så gør.